

עפ"ג (חיפה) 34274-12-24 - דוד נטוע נ' מדינת ישראל - משרד האנרגיה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט

עפ"ג 34274-12-24 נטוע נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

לפני הרכב כבוד השופטים:
השופט אברהם בולוס [אב"ד]
השופט מאזן דאוד
השופט ניצן סילמן

דוד נטוע
ע"י ב"כ עוה"ד ברק פרידמן

המערער

מדינת ישראל - משרד האנרגיה
ע"י ב"כ עוה"ד עאדל עלי (מכח מינוי היועמ"ש)

נגד
המשיבה

ערעור על גזר דינו של בימ"ש השלום בחיפה (כב' השופטת רונה פרסון) מיום 29.10.2024 בתיק
פלילי 58522-09-20.

פסק דין

השופט א' בולוס :

ערעור המופנה כנגד החלטת בית המשפט השלום בחיפה (כב' השופטת רונה פרסון) בגזר הדין
מיום 29.10.24, שניתן בת"פ 58522-09-20 והדוחה את בקשת המערער לביטול הרשעתו.

כתב האישום

1. המערער הורשע, על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירה של הפעלת מחסן גפ"מ
ומחסן עזר ללא אישור, עבירה לפי סעיף 2(א) לצו הגז (בטיחות ורישוי) (בטיחות ההחסנה של מכלים
ומכלי מחנאות במחסן גפ"מ ובמחסן עזר), התשנ"ב - 1992 (להלן: **צו הגז**), יחד עם סעיפים 25(א)
ו-2(ב) לחוק הגז (בטיחות ורישוי), התשמ"ט - 1989 (להלן: **חוק הגז**).

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, המערער סוכן גז והחזיק ביום 13.2.20, ברח' יולינה
בחדרה, משאית איסוזו (להלן: **המשאית**) ועליה 37 מכלי גפ"מ בגדלים שונים; 26 מכלי גפ"מ במשקל
עמוד 1

12 ק"ג כל אחד ו-7 מכלי גפ"מ במשקל 48 ק"ג כל אחד, ו-4 מכלי מחנאות (להלן: **המחסן**).

במעשיו הנ"ל המערער הפעיל והחזיק מחסן גפ"מ ללא היתר ומבלי לנקוט באמצעי בטיחות מינימליים.

תסקירי שירות המבחן

3. בתסקיר שירות המבחן מיום 14.6.24, שנערך לפני תיקון כתב האישום, הוסבר כי המערער יליד שנת 1984, ואין לחובתו הרשעות קודמות. המערער מקבל אחריות חלקית על ביצוען של העבירות, שכן לדבריו ביום העבירה הגיע לתחנת העבודה המיועדת לחניית משאיות גז, אולם נוכח השעה המאוחרת התחנה הייתה סגורה ועל כן חנה בחנייה המיועדת למשאיות "רגילות", והוסיף כי המדובר באירוע חד פעמי ולא בהפעלת מחסן. המערער מביע חרטה והבנה לסיכונים הטמונים בהתנהגותו וכי ההליך המשפטי מהווה עבורו גורם מרתיע ומפחית סיכון. לאור האמור, וכדי להפחית הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק מצדו, המליץ שירות המבחן להטיל על המערער ענישה בדמות של"צ בהיקף של 100 שעות.

בהתייחס לסוגיית הרשעתו של המערער, ציין שירות המבחן כי התרשם מאדם עם פרוגנוזה חיובית להמשך השתלבות תקינה ויצרנית בחברה. תיאר כי המערער ביטא תחושות חרטה על מעורבותו וכן ביטא חשש לרגרסיה בחייו, בין היתר, בתחום הכלכלי והמשפחתי, נוכח הרשעתו שתיפגע בעבודתו כסוכן גז. עם זאת, נוכח קשייו בקבלת אחריות מלאה על כלל העבירות המיוחסות לו, שירות המבחן לא המליץ על אי הרשעה בדיון.

4. לאחר תיקון כתב האישום, המערער הופנה לקבלת תסקיר משלים. בתסקיר זה, מיום 15.9.24, תיאר שירות המבחן כי המערער מביע חרטה ומקבל אחריות על מעשיו. בנסיבות אלה ונוכח תיקון כתב האישום, האפשרות כי תפגע באופן ממשי עבודתו כסוכן גז ואף יתכן כי תופסק (הוצג אישור בפני שירות המבחן), אזי שירות המבחן המליץ על ביטול הרשעתו של המערער וחזר על המלצתו לצו של"צ בהיקף של 100 שעות.

גזר-הדין

5. כפי שהקדמתי הערעור ממוקד בשאלת ההרשעה וביטולה, ולכן להלן אסקור נימוקי וקביעות בית המשפט קמא בהיקשר זה בלבד.

6. בית המשפט קמא בדעה שעבירות בתחום אספקת הגז ואחסנתו הן עבירות חמורות אשר, ככלל, אינן מאפשרות אי הרשעה או ביטול הרשעה, ובמסקנתו זו סמך על שני הליכים :

הראשן - ע"פ (ירושלים) 1110-01-19 **מדינת ישראל נגד חיים לביא** (23.6.19) - בו הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירות של הוצאת מיכל גפ"מ מישראל (12 מיכלים), ניסיון להכנסת מיכל גפ"מ לישראל (11 מיכלים) ואיסור עיסוק והפעלת מחסן עזר (שתי עבירות). בגזר הדין, ביטל בית משפט השלום את ההרשעה והטיל על המשיב 300 שעות של"צ. ערעור המדינה הופנה כנגד ההחלטה לבטל את ההרשעה וכנגד קולת העונש. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור והרשיע את הנאשם שם בעבירות המיוחסות לו, תוך שקבע כדלקמן: **"כמות מכלי הגפ"מ שהוביל המשיב, משקלם, העובדה שבאישום הראשון המכלים מולאו באזור ולא מותקן בהם ססתום ביטחון, עשיית שימוש ברכב לאחסנת מכלי גפ"מ בשנתיים שקדמו להגשת כתב האישום, לצורך עסקו ולשם הפקת רווח כלכלי - מלמדים על חומרת העבירות הרבה במקרה דנן ועל עוצמת הסיכון שנשקף לציבור, באופן שאינו מאפשר להימנע מהרשעה ושליחת מסר סלחני עד כדי שלילת אופיים העברייני של המעשים."**

השני - בת"פ (קרית גת) 9438-12-18 **מדינת ישראל - משרד האנרגיה - מנהל הדלק והגז נגד קונדרצקי** (29.10.20), בגדרו הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירה של הספקת גז למתקן לקוי, וכתוצאה מכך התרחש פיצוץ במטבחה של לקוחה אשר נפגעה מכוויות בגופה ונזקקה לטיפול רפואי. באותו מקרה בית המשפט קבע כי אין מקום להיעתר לביטול הרשעתו של הנאשם.

7. עוד הוסיף בית המשפט קמא, כי נוכח הסיכונים הרבים ושכיחות השימוש בגז, הוסדר התחום בחוקים, תקנות וצווים שמטרתם להתוות הוראות מפורשות לטיפול בגפ"מ. החקיקה הענפה בעניין זה נועדה לקבוע הוראות קפדניות שיצמצמו את הסכנות ויאפשרו שימוש בטוח שכן מדובר בחומר דליק ונפיץ שכרוך מטבעו בסיכון גבוה לפגיעה בחיי אדם. כל חריגה מכללי הבטיחות המחמירים עלולה לגרום לאסון ולתוצאות קשות ובמקרה בו עסקינן, כמות מיכלי הגפ"מ ומשקלם, כמו גם המיקום בו חנתה המשאית, מלמדים על חומרת העבירה ועל הסיכון הרב הנשקף לציבור ממעשי המערער. מכאן, מסקנת בית המשפט קמא כי סוג העבירה אותה ביצע המערער לא מאפשרת ביטול ההרשעה, שכן יש בכך כדי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים ולשדר מסר מוטעה ביחס לזהירות הנדרשת מהעוסקים בתחום הגז.

8. ביחס לאפשרות הפגיעה החמורה בשיקום המערער, בית המשפט קמא חזר והזכיר כי המערער ביטא בפני שירות המבחן חשש כבד לרגרסיה בחייו נוכח הרשעתו בדין, בכך שתיפגע באופן ממשי עבודתו כסוכן גז וייתכן ויידרש להפסיקה, ועקב כך שירות המבחן המליץ על ביטול הרשעתו. ואולם, בית המשפט קמא קבע, כי לא עלה בידי המערער להוכיח כי בעקבות הרשעתו בתיק זה יאבד את מקור פרנסתו או את רישיונו המקצועי. ממכתב מעסיקתו של המערער, מיום 18.3.24, עולה כי למערער, אשר משמש כסוכן של החברה, נערך שימוע בגין העבירה המיוחסת לו, כן צוינה לטובה עבודתו והתנהלותו. בית המשפט קמא הוסיף, כי מעיון בחוק הגז ובנוהל למתן רישיון ספק גז אליהם הפנה הסניגור, לא עולה כי הרשעה פלילית שוללת באופן אוטומטי מתן רישיון ספק גז אלא הדבר נתון לשיקול דעתו של המנהל.

9. בית המשפט קמא דחה את בקשת המערער לביטול ההרשעה, והטיל עליו צו של"צ בהיקף של 100 שעות, במשך שנה, התחייבות בסך של 30,000 ₪ להימנע מביצוע העבירה בה הורשע ותשלום קנס בסך 10,000 ₪.

תמצית טענות הצדדים בערעור

10. המערער טען, כי בית המשפט קמא טעה משלא נעתר לבקשתו לביטול ההרשעה. לגישתו, הונחה בפני בית המשפט קמא תשתית עובדתית ומשפטית ממנה עולה בבירור כי קיימת אפשרות ממשית לביטול רישיונו לעסוק בגז, הגם שבמסקנתו הסופית בהיקרש זה בית המשפט קמא גם התעלם מהמלצת שירות המבחן.

המערער עמד בטיעונו על נסיבותיו האישיות, על חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, על היעדרו של עבר פלילי כלשהוא וטען כי כלל הנסיבות מצדיקות בעניינו סטייה מהכלל.

11. מנגד, המשיבה בדעה כי אין הצדקה להתערב במסקנת בית המשפט קמא המנומקת ומפורטת. לגישתה, נוכח הסיכון הנשקף לציבור מהעבירה שבביצועה הורשע המערער, כן משלא הוכיח המערער כי הותרת ההרשעה עלולה להסב לו נזק חמור, הרי לא ניתן להימנע מהרשעתו בדין.

דין והכרעה

12. כידוע, הסמכות להימנע מהרשעת נאשם שנקבע כי ביצע את העבירה או לבטל את הרשעתו, היא בבחינת החריג לכלל לפיו הליך פלילי מסתיים בהרשעה או בזיכוי. סמכות זו יש להפעיל בזהירות בעניינם של נאשמים בגירים, שכן היא חותרת תחת שיקולי ענישה רבים כמו הגמול וההרתעה וגם עיקרון השוויון בפני החוק (ע"פ 2796/03 **ביבס נ' מדינת ישראל**, פסקה 25 (5.7.04); ראו גם : ע"פ 9262/03 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ"ח(4), 869, 876 (2004); דנ"פ 8062/12 **מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ** פסקה 15 לחו"ד כב' השופט גרוניס (2.4.15)).

13. ועוד, בית המשפט ייעתר לבקשת נאשם להימנע או לבטל הרשעה במצבים חריגים בהם מתקיימים שני תנאים מצטברים; הראשון, למקרה וההרשעה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם, כאשר נטל ההוכחה באשר לקיומי של נזק מוחשי וקונקרטי בסיכויי השיקום מוטל על הנאשם, והרמתו אפשרית באמצעות הנחת תשתית ראייתית משכנעת (רע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 (10.11.2014); רע"פ 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (10.6.2014); רע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (4.3.2013); רע"פ 8627/12 **הנסב נ' מדינת ישראל**, פסקה 12 (31.12.2012)). והשני, כאשר סוג העבירה מאפשר לוותר על הרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים ובתועלת הציבורית שבהרשעה (ע"פ

2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (21.8.97).

14. אני שותף לקביעתו העקרונית של בית המשפט קמא לפיה, ככלל, יש להקפיד על קיום ההוראות המסדירות את השימוש בחומרים מסוכנים כמו הגז, ואשר תכליתן שמירה על שלום הציבור וביטחונו. תכלית חשובה זו וקידומה מחייבות העברת מסר מרתיע גם בשאלת ההרשעה כדי שהנורמה תופנם היטב. אך בצד זאת, בל נשכח כי הענישה לעולם אינדיבידואלית ובקביעת התוצאה הראויה יש ליתן משקל גם לחומרת העבירה הספציפית שהנאשם ביצע כמו גם לנסיבות הביצוע. כלומר, המדובר במלאכת איזון שמחייבת מתן משקל הולם לשיקולים רבים המתחרים ביניהם על הבכורה, ואין זה נכון לגזור את התוצאה רק מכותרת העבירה או מהאינטרסים המוגנים שביסודה (רע"פ 5006/24 **מיכאל כהן שדה נ' מדינת ישראל**, פסקה 20 ((15.7.24)).

15. בפתח פסק הדין ציינתי כי המערער הורשע בעבירה לפי סעיף 2(א) לצו הגז, אשר קובע "**(א) לא יחסין אדם ולא ירשה לאחר להחסין גפ"מ במחסן ובמחסן עזר ולא יפעיל מחסן גפ"מ ומחסן עזר, אלא אם כן המנהל אישר את מחסן הגפ"מ או את מחסן העזר**"; יחד עם סעיפים 25(א) ו-25(ב), שזו לשונם:

"25. (א) העושה אחד מאלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס פי שלושה מהקנס כאמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (בחוק זה - חוק העונשין):
(1) העוסק בעבודת גז החייבת ברישוי לפי חוק זה ללא רישיון בתוקף לביצוע אותה עבודה, בניגוד להוראות סעיף 9(א);
(2) אדם שאינו צרכן ביתי המעסיק אדם אחר בעבודת גז החייבת ברישוי ללא רישיון בתוקף לביצוע אותה עבודה, בניגוד להוראות סעיף 9(ב).
(ב) העובר על הוראה אחרת מהוראות חוק זה, דינו - מאסר שנה או פי שלושה מן הקנס כאמור בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977."

במסגרת הדיון שהתקיים בערעור ביום 27.3.25, ב"כ המשיבה אשר כי אחרי תיקון כתב האישום הרי הותרת סעיף 25(א) לחוק הגז מקורה בטעות. סעיף העונש הרלוונטי הוא סעיף 25(ב) לאותו החוק הקובע עונש מאסר מרבי בגין העבירה שקיבלה ביטוי בסעיף 2(א) לצו הגז למשך שנה אחת ולא שנתיים. מכאן, אחת מנקודות המוצא שסביר להניח כי עמדה ביסוד מסקנתו של בית המשפט קמא כי העונש המרבי שבצד העבירה בה עסקין עומד על שנתיים, התבררה כלא נכונה. לעונש המקסימום שבצד העבירה השלכה גם על שאלת ההרשעה, שכן הוא מבטא את מידת החומרה שהמחוקק מייחס לעבירה:

"בפסיקת בית משפט זה נקבע, כי משמעותם של עונשי מקסימום

שקבע המחוקק לעבירות שונות, לא מתמצית במתיחת גבול עליון לסמכות הענישה בגין; מגולמת בהם, בעושי המקסימום, גם עמדתו הערכית של המחוקק ביחס אליהן"(ע"פ 2089/24 מדינת ישראל נ' **Guljahon Rustamova**, פסקה 14 (30.5.24); ע"פ 4618/23 פלוני נ' **מדינת ישראל**, פסקה 11 (10.10.2023)).

16. ועוד, לא כל עבירה מתחום הבטיחות מפני הגז תוביל למסקנה שלא ניתן להימנע מהרשעה, שכן קיימת קשת רחבה של עבירות מסוג זה. במלאכת האיזון ראוי, בין היתר, לתת משקל לחומרת והשלכת העבירה על הנורמות החברתיות וגם למסר שהימנעות מההרשעה עלול להעביר לכלל הציבור. האינטרס הציבורי במיצוי הדין באשר לעבירה הנמצאת בצד המקל של הספקטרום, כמו בעניינו, לא יכול להיות זהה לעבירות חמורות. בקביעת בית המשפט קמא בהיקשר זה הוא סמך על שני מקרים שבולטים בחומרתם, כאשר איני סבור כי הוגן לגזור מהתוצאה שנקבעה באותם המקרים את התגובה הראויה בעניינו של המערער גם לא בזיקה לשאלת ההרשעה.

17. יתרה מכך, בית המשפט קמא במסקנתו גם לא נתן משקל הולם לעובדה שעסקין בהפרה נקודתית שהתרחשה במועד אחד בלבד, זאת בשונה מאחסון ממושך ללא היתר - נסיבה הנוטלת במידה רבה מחומרת העבירה בה הורשע המערער; גם לא לחלוף 5 שנים מאז ביצוע העבירה, שכן מדובר בתקופה ארוכה המקשה מעוצמתם של שיקולי הענישה: "**מצד אחד, עונש הניתן בריחוק זמן מביצוע העבירה מאבד הרבה מאוד מכוח ההרתעה שלו, ומאידך גיסא - הנאשם כבר נטל חלק לא קטן מעונשו, כאשר חרב הדין התהפכה מעל לראשו**"(ע"פ 2848/90 **אסא נ' מדינת ישראל**, פ"ד מד (4) 837, עמ' 841 (1990)); ועוד, כאשר המערער לא הסתבך בשנית עם החוק גם לא בסוג העבירות בהן עסקין, למרות שהמשיך בעבודתו כסוכן גז. הקפדת המערער משך תקופה ארוכה זו על קיום כל הוראות הבטיחות תומכת במסקנה כי הפנים היטב את הפסול שבעשיו והסיכון כי יחזור לסורו הוא נמוך אם בכלל (ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' איתמר ביטון**, פסקה 7 (23.7.09)). מכאן, שיקולי הענישה, כמו הגמול וההרתעה, וגם החשיבות בהעברתו של מסר המוקיע את דבר העבירה ומבצעה רחוקים מלהיות מובהקים במקרה זה דבר המפחית משמעותית מעוצמתו של האינטרס הציבורי שבהרשעה(ע"פ 5446/15 **אשר חנימוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 18 (3.3.16)).

18. מכל אלה, ובניגוד לדעתו של בית המשפט קמא, אני סבור כי נוכח מכלול הנסיבות הרי ביטול ההרשעה לא צפוי להביא לפגיעה מהותית בשיקולי ענישה או בתועלת הציבורית שבהרשעה. מסקנתי זו גם משליכה על עוצמתו של הנטל המוטל על המערער להוכחת קיומו של נזק קונקרטי ומוחשי, שכן ככל והאינטרס הציבורי שבהרשעה פוחת, כפי עניינו: "**ניתן להקל על הנטל המוטל על כתפי הנאשם להראות את עצמת הפגיעה שתיגרם לו כתוצאה מן ההרשעה כתנאי לאי הרשעתו**" **בדין** (רע"פ 3515/12 **מדינת ישראל נ' דוד שבתאי**, פסקה 39 (10.9.13)).

19. המערער במסגרת טיעונו בבית המשפט קמא וגם בערעור הפנה לסעיפים 15(א)(1), ו-15(ג) לחוק הגז הפחמימי המעובה, תשפ"א-2020 אשר לפיהם המנהל רשאי לסרב לתת רישיון לעבודת גז בקיומה של הרשעה בעבירה שמפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה אין המבקש ראוי לבצע עבודת גז; ואף כאשר כנגד מבקש הרישיון תלויים ועומדים הליכים פליליים כאמור. כן הפנה לסעי' 15(א)(2) לחוק הגז הקובע כי מתן רישיון לעסוק בעבודות גז מותנה בכך שהמבקש לא הורשע בעבירה שיש בה, בנסיבות העניין, כדי לפסול אותו מעיסוק בעבודת גז. כלומר, קיימת אפשרות כי הרישיונות אותם מחזיק המערער לא יחודשו או שלא ינתנו לו רישיונות נוספים להרחבת עבודתו בתחום הגז (ראו, למשל, תקנה 2 לתקנות הגז (בטיחות ורישוי) (רישוי ספקי גז"מ), תשע"ט-2018).

20. אני ער להלכה לפיה, ככלל, משנמצא כי נאשם ביצע עבירה שעלולה להשפיע על כשירותו לעסוק במקצוע מסוים מן הראוי כי הדבר יבחן על-ידי הגורמים המוסמכים להם הידע והניסיון באותו תחום (ראו מיני רבים : רע"פ 923/19 פלונית נ' מ"י (2.4.19); רע"פ 1947/22 שריף קבהא נ' מדינת ישראל (23.3.22); רע"פ 5861/11 יצחק דניאל נ' מדינת ישראל (18.8.11); רע"פ 5478/19 נטע לוי נ' מדינת ישראל (25.8.19)). יחד עם זאת, כפי שהקדמתי, עניינו של המערער הוא חריג המצדיק סטייה מהכלל, דבר שכן אפשרי בהתקיים נסיבות מתאימות (השוו: ע"פ 3554/16 שחר יעקובוביץ נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (29.3.17). ראשית, נטל ההוכחה המוטל על המערער באשר לאפשרות התרחשותו של נזק הוא קל, ודי בתשתית שהונחה כדי להרים נטל זה; שנית, מכל הטעמים עליהם עמדתי לעיל איני סבור כי צודק להותיר את המערער בחוסר ודאות באשר ליכולתו להמשיך ולפתח את מקצועו ואף להעמידו בסיכון להפסקת עבודתו בשל הפרה בודדת, מעברו הרחוק הנמצאת ברף חומרה נמוך; שלישית, חיזוק של ממש למסקנה זו ניתן למצוא בעמדת שירות המבחן שבא בהמלצה לביטול ההרשעה.

21. לאור כל האמור לעיל, כן לנוכח נסיבותיו החריגות של מקרה זה, הוגן וצודק להיעתר לבקשת המערער לביטול הרשעתו. כפועל יוצא מכך חלף רכיב הקנס שהוטל על המערער בגזר דינו של ביהמ"ש קמא ואשר יבוטל (יורם רבין, יניב ואקי, דיני עונשין - כך ג: הענישה הפלילית (מהדורה רביעית, 2022), עמ' 483-480), המערער ישלם פיצוי באותו סכום (10,000 ₪) לקרן לשמירת ניקיון תוך 60 יום מהיום, כן יתר רכיבי הענישה יישארו על כנם.

אברהם בולוס, שופט
[אב"ד]

השופט נ' סילמן :

אני מסכים

ניצן סילמן, שופט

השופט מ' דאוד :

מסכים לתוצאה אליה הגיע חברי כבוד האב"ד השופט א.בולוס.

בנסיבות המיוחדות של תיק זה, לאחר שכתב האישום תוקן באופן משמעותי ונותרנו עם העבירה של הפעלת מחסן גפ"מ ומחסן עזר ללא אישור, ובתוך כך ביטול האישום בעבירה של עיסוק כספק גז ללא רישיון.

כשם שלא ניתן לחסות את כלל עבירות בתחום הגז תחת מטריה עונשית אחת, כך אין לומר כי כל עבירות בתחום הגז יבואו בקהל סוגי העבירות שלא ניתן יהיה לוותר על ההרשעה לרבות אלו שבוצעו ברף התחתון של עבירות אלו.

פסקי הדין שתוארו בידי בית המשפט קמא כבסיס להרשעה - ע"פ (ירושלים) 1110-01-19 מדינת ישראל נגד חיים לביא (23.6.19); וכן ת"פ (קרית גת) 9438-12-18 מדינת ישראל - משרד האנרגיה - מנהל הדלק והגז נגד קונדרצקי (29.10.20), כללו עבירות חמורות ואף בנסיבות חמורות, מהמקרה שלפנינו, כך שעוצמת הסיכון שנשקף לציבור, באותן נסיבות, אינו מאפשר להימנע מהרשעה, כבמקרה דנן.

נוכח קיומה של פגיעה קונקרטית כפי שהצביע כבוד האב"ד בפסק דינו, בשים לב לנסיבות המיוחדות של תיק זה צמצום כתב האישום, תסקיר שירות המבחן, הנזק שייגרם בעקבות ההרשעה, מאפשרים בנסיבות מיוחדות אלו, להביא לביטול ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים.

מאזן דאוד, שופט

הולט פה אחד לקבל את הערעור ולבטל הרשעתו של המערער בעבירה לפי סעיף 2(א) לצו הגז (בטיחות ורישוי) (בטיחות ההחסנה של מכלים ומכלי מחנאות במחסן גפ"מ ובמחסן עזר), התשנ"ב - 1992, יחד עם סעיפים 25(א) ו-2(ב) לחוק הגז (בטיחות ורישוי), התשמ"ט - 1989.

כפועל יוצא מכך, חלף רכיב הקנס שיבוטל המערער ישלם פיצויי באותו סכום (10,000 ₪) לקרן לשמירת ניקיון תוך 60 יום מהיום, ויתר רכיבי הענישה יישארו על כנם.

המזכירות תשלח פס"ד זה לצדדים, בהסכמתם.

ניתן היום, י"ח ניסן תשפ"ה, 16 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.

ניצן סילמן, שופט

מאזן דאוד, שופט

אברהים בולוס, שופט
[אב"ד]